

Hanny van
de Steeg-Stolk

*De
Regenboog*

CITERREEKS

Roman

DE REGENBOOG

Hanny van de Steeg-Stolk

De Regenboog

Citerreeks

Voor Jan

ISBN 978 94 0190 400 1
ISBN e-book 978 94 0190 401 8
ISBN Grote Letter 978 94 0190 402 5
NUR 344

© 2015 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Haastig liep Noor over de gang van de afdeling. Ze voelde zich beleedigd na de berisping van haar teamleider. Wendy had haar dag zeker niet, maar nu was zij het slachtoffer.

Toevallig was ze haar vriendin op de afdeling tegengekomen, wat zelden gebeurde omdat Mia op de poli werkte. Noor had snel geïnformeerd hoe het met haar ging na de blindedarmoperatie. Ze hadden zomaar enkele woorden met elkaar gewisseld. Juist op dat moment was Wendy opgedoken en ze had in het kort gezegd dat het nu geen tijd was om een privépraatje te houden.

Noor vroeg zich af waar Wendy zo snel vandaan kwam. En ze leek ook precies te weten wat er besproken was. Had ze hen soms op een verdeckte plek afgeluisterd? Noor was even uit haar doen geweest. Ze vond het niet fair dat Wendy haar in het openbaar had aangepakt. Ze had in de verdediging willen gaan, maar bedacht zich snel toen er een coassistent voorbijliep. Ook Wendy kreeg hem plotseling in de gaten. Ze had zich opmerkelijk snel hersteld en was hem op de voet gevolgd.

‘Trek het je niet aan,’ had Mia nog snel gezegd. ‘We spreken elkaar binnenkort.’

Noor moest even omschakelen toen ze daarna de ziekenzaal op liep. Nu wilde ze er zijn voor de patiënten. Ze trok de kussens van mevrouw Quist wat hogerop. Noor streek haar deken glad en keek bezorgd naar het onnatuurlijk bleke gezicht van de vrouw. Ze had de ogen gesloten en haar ademhaling was onrustig. Haar handen met de zichtbare blauwe aderen schoven zoekend over de deken. Noor had de vrouw vanmorgen gewassen, wat haar blijkbaar nog meer vermoeid had. Haar huid leek geler dan gisteren.

‘Ligt u zo goed, mevrouw Quist?’

‘Prima,’ antwoordde ze zwak.

Noor wist wat er omging in de vrouw die stil naar het plafond staarde. Enkele dagen geleden was er op de echo een vlekje op de

lever geconstateerd. Dat alleen hield mevrouw Quist bezig, haar leven bleek niet vanzelfsprekend. Ze leefde in grote onzekerheid en kreeg vanmiddag een leverpunctie. Ze zag tegen het onderzoek op, maar nog meer tegen de uitslag.

Noor liet niet merken dat ze het ook somber inzag. De vrouw was ernstig ziek en bovendien eenzaam. Soms maakte Noor bewust een praatje met haar. Daarbij was ze te weten gekomen dat mevrouw Quist weduwe was en geen kinderen had. Tot voor kort had ze nooit iets gemankeerd. Op haar hoge leeftijd had ze weinig familie meer, af en toe kwam er een neef, en ook enkele vrienden bezochten haar trouw.

Noor leefde met de vrouw mee en bleef even bij haar in de buurt. 'Heeft u nog iets nodig?'

'Een beetje drinken, alsjeblieft.'

Noor schonk een glas vruchtensap in en zette het op haar kastje. Ze streek bemoedigend over de verrimpelde hand. 'Ik assisteer bij de punctie. Veel sterkte.'

De ogen van de vrouw lichtten even op. 'Fijn.'

Naast mevrouw Quist lag een jonge vrouw die gisteren met een maagbloeding was opgenomen.

'Hoe is het met u?' vroeg Noor.

'Het infuus gaat zo langzaam, is dat wel goed?'

'Ik zal even kijken.' Noor controleerde de apparatuur die naast het bed stond. 'Het werkt allemaal prima.'

'Gelukkig.'

Mevrouw Smit viel vermoeid terug in de kussens en keek naar de deur. Ze snoof de etensgeur op die uit de gang kwam.

'Tomatensoep! Mag ik een beetje?'

'Nee, jammer, hè?' antwoordde Noor. 'Uw maag moet eerst tot rust komen.'

Noor noteerde de bloeddruk en de temperatuur in de rapporten en klapte met een goed gevoel de mappen dicht. Ze begon onderhand ook trek te krijgen in iets pittigs, over enkele minuten begon haar

pauze. De tomatensoep was vast wel te verkrijgen in het restaurant.

‘Tot vanmiddag, mevrouw Quist.’

Vermoeid stak de vrouw haar hand op. ‘Dag zuster.’

Noor keerde zich naar het andere bed. ‘Tot straks!’

‘Met of zonder soep?’ grijnsde mevrouw Smit.

‘Nog even geduld,’ knipoogde Noor.

‘Oké, zuster.’

Noor wierp een laatste blik op mevrouw Quist, die haar ogen gesloten had, en verliet peinzend zaal 9. Op de gang bleven de beide patiënten haar bezighouden. Mevrouw Smit verwachtte genezing en keek verlangend uit naar het bezoek van haar gezin. Mevrouw Quist ging achteruit en wachtte in eenzaamheid gespannen op de uitslag.

Op de gang kwam Noor onverwachts Wendy tegen. Ze hoopte niet dat ze aangehouden werd. Noor was aan haar pauze toe en wilde gaan lunchen in het restaurant. Maar de slanke, jonge vrouw die zich bewust was van haar knappe uiterlijk, kwam op haar toe.

‘Je moet even naar zaal 11, er is al een paar keer gebeld.’

Het klonk als een bevel, wat ze gewend was van Wendy. Noor wilde er geen drama van maken. Het was ook niet erg om een patiënt in haar pauze te helpen, maar ze ergerde zich aan Wendy’s optreden. Zij kon toch ook zelf even op zaal 11 gaan kijken?

‘Kan Ruth het niet doen? Ik heb pauze,’ probeerde Noor nog.

Wendy streek met haar vingers door haar korte, donkere kapsel.

‘Ruth is bezig, jij doet het,’ antwoordde ze hooghartig. Op dat moment liep de zaalarts de afdeling op, vergezeld door een jonge coassistent. Door zijn lange gestalte en donkere kuif zag Edwin Prins er aantrekkelijk uit. Als aankomend arts had hij alles mee, vond Noor. Hij was hartelijk voor de patiënten, en een sympathieke collega.

Zodra Wendy de mannen opmerkte, veranderde ze als een blad aan een boom.

‘Dag dokter, waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg ze uiterst

vriendelijk aan de zaalarts, waarbij ze Edwin in het oog hield.

‘We vinden het wel, dank u.’ De oudere arts liep door, gevolgd door Edwin, die hen groette.

Met een dromerige blik keek Wendy de coassistent na. Noor ergerde zich aan het dubbele gedrag dat typisch Wendy was. Meestal gedroeg ze zich dominant, maar er waren ook momenten dat ze aardig deed.

Noor verdiepte zich er niet in en haastte zich naar zaal 11. Ze merkte dat de artsen daar net naar binnen gingen. Zij moest daar ook heen, in opdracht nog wel. Zou het om dezelfde patiënt gaan?

‘Noor!’ werd er geroepen.

Verbaasd keek ze om naar Wendy, die haastig op haar toe kwam. Noor zou niet weten wat ze verkeerd deed.

‘Ik heb nog wel even tijd,’ glimlachte Wendy liefjes. ‘En het is tenslotte jouw pauze.’

Weer zoiets, verzuchtte Noor. Binnen enkele seconden draaide Wendy de boel weer om en snelde ze naar zaal 11. Noor vermoedde dat het iets met Edwin te maken had.

‘Eet smakelijk,’ zei Wendy nog en ze sloot de zaal deur nadrukkelijk achter zich.

Noor vond het prima en ging in het restaurant van haar pauze genieten. Een kruidige geur kwam haar tegemoet en ze besloot om een flinke kom soep te bestellen. Ze sloot aan in de rij met wachtende collega’s en zocht naar iets om erbij te nemen.

‘Wat gaat het worden?’ vroeg de opgewekte serveerster achter het buffet.

‘Eindelijk ben ik aan de beurt.’ Noor streek veelzeggend over haar maag. ‘Een kom tomatensoep met een kop erop.’

Elza schoot in de lach. ‘Dat gaat een beetje moeilijk.’

Noor zette een broodje gezond op het dienblad en stak goedkeurend haar duim op toen Elza haar voorzichtig een boordevolle kom aanreikte. ‘Met jou kan ik zakendoen, bedankt!’

Noor draaide zich om en keek zoekend om zich heen naar een

plekje. Onverwachts ontdekte ze Mia, die achter in het restaurant stond te wenken. Noor vond het gezellig om met haar te lunchen. Ze kon goed met Mia overweg, al was die tien jaar ouder. Ze was nog altijd blij dat ze elkaar in het ziekenhuis hadden leren kennen. Mia's vriendschap betekende veel voor haar.

Noor zette haar dienblad op Mia's tafel. 'Hoe is het?'

'Prima, ik ben al klaar.' Mia wees glimlachend naar de lege yoghurtbeker.

'Is dat alles?'

'Plus mijn eigen broodje gezond, met magere kaas en komkommer.'

'Ik eet liever soep,' vond Noor.

'Ik moet lijnen, en dit is ook voordelig voor m'n portemonnee,' grijnsde Mia.

Noor vond het een verstandig besluit en Mia werd er gelukkig niet chagrijnig van.

'Ga zitten, dan kletsen we even bij.'

Na het bidden begon Noor aan haar soep. Ze genoot zo intens dat ze haar vriendin even vergat.

Mia sloeg haar belangstellend gade. 'Voor soep moet een vriendin dus wijken.'

'O sorry,' grijnsde Noor. 'Maar hoe is het met je?'

'De operatie was best acuut. Ik heb een paar weken rustig aan gedaan, althans, geprobeerd.'

'Hoezo?' informeerde Noor.

'Intussen zijn er nieuwe kozijnen geplaatst. Dat stond gepland.'

'Best een rommel zeker?'

'Echt wel,' beaamde Mia, 'maar Niek heeft alles geregeld.'

'Ik weet gelukkig niet wat klussen is.' Noor likte de lepel af en begon aan haar broodje.

'Ga je nog niet op jezelf wonen?' vroeg Mia.

'Dat was ik niet van plan. Ik heb het thuis nog prima naar mijn zin.'

'Oké, maar echt privé heb je niet.'

‘Dat valt wel mee,’ vond Noor. ‘Ik kan vrienden ontvangen op mijn kamer.’

‘Een appartementje is toch anders.’

Noor schoof met haar vingers. ‘Wat denk je daarvan? Thuis wonen is goedkoper en gezelliger.’

‘Dat is waar,’ gaf Mia toe. ‘Je hebt fijne ouders. Ze zullen zich niet snel met jouw zaken bemoeien.’

‘Precies, ik kan nu doorsparen voor een huis met een tuin.’

‘In jouw situatie zou ik daar ook voor gaan.’ Mia dempte haar stem en boog zich vertrouwelijk naar Noor. ‘Het kan ook anders lopen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Prins Edwin raakt niet op je uitgekeken.’

‘Hoe weet jij dat nou?’ reageerde Noor verbaasd.

‘Hij zit achter je.’

Noor schoot nerveus in de lach. ‘Houd effe op, zeg.’

Mia zat weer eens te overdrijven. Noor wist niet dat Edwin zich al in het restaurant bevond, hij was net nog op hun afdeling. Ze mocht hem wel. Laatst kwam hij bij haar aan tafel zitten, en ze hadden over allerlei dingen gepraat. Maar dat deed hij ook met andere collega's.

Sommige verpleegkundigen waren weg van hem en het was ook vaste prik dat Wendy zijn tafel opzocht. Als teamleider kon zij zich dat permitteren bij een coassistent. Noor vond hem aardig, maar meer ook niet.

‘Ik maak geen geintje,’ hield Mia vol.

‘Welnee, hij kijkt vast naar jou.’ Daarmee was voor Noor de kous af.

Mia stond snel op en wees naar de klok. ‘Het spreekuur van mijn baas begint zo.’

‘Ga maar gauw, speurneus.’

‘O ja, nog een tip voor dat huis met tuintje...’

‘Wat is daar mis mee?’

‘Ik zou er nog even mee wachten,’ raadde Mia aan.

‘Ga jij maar snel naar de poli,’ grijnsde Noor.
‘Kom je gauw een keer langs?’
‘Oké, doe Niek alvast de groeten!’

Een poosje later stapte Noor zelf ook op en ze liep naar de afdeling. Ruim voor tijd liep ze de zaal binnen, waar mevrouw Smit haar middagdutje deed. Ze haalde rustig adem en lag er ontspannen bij, in tegenstelling tot haar buurvrouw.

Mevrouw Quist kwam zenuwachtig overeind zodra ze Noor zag. ‘Is het zover, zuster?’

‘Over vijf minuten rijd ik u naar de behandelkamer.’ Noor merkte dat de oude vrouw ergens mee zat. ‘Heeft u soms nog vragen?’

Mevrouw Quist slikte een paar keer voordat ze reageerde. ‘Is de uitslag direct bekend?’

‘Over een paar dagen,’ antwoordde Noor.

De oude vrouw viel weer terug in de kussens. ‘Dan moet ik het afwachten.’

Noor hoopte dat de vrouw kracht mocht putten uit haar geloof. Ze hielp haar in de rolstoel en reed haar naar de eerste etage.

Dokter Harmsma, een vriendelijke man van middelbare leeftijd, wachtte hen op en stak zijn hand uit.

‘Dag mevrouw, komt u binnen.’

Hij nam de tijd om de verdoving in te laten werken. ‘Houdt u het nog even vol?’

Mevrouw Quist glimlachte beverig. Noor merkte een zekere berusting en drukte even haar hand.

Na de punctie bracht ze de zieke vrouw terug naar de zaal.

‘En, is het meegevallen?’

‘Een beetje, maar ik ben wel erg moe.’ Mevrouw Quist sloot haar ogen.

‘Heeft u soms een kopje thee voor me?’ vroeg ze even later op de zaal.

Noor knikte. ‘Jazeker, wilt u er nog iets bij?’

‘Doe maar niet, ik ben wat misselijk.’

‘Vanavond moet u wel wat eten,’ drong Noor aan.

‘Ik wil u nog iets zeggen.’ Ondanks haar zwakte lichtten de ogen van de vrouw op. ‘De Heere zorgt voor me in mijn leven, maar ook in mijn sterven.’

‘Dat is een troost voor u,’ antwoordde Noor aangedaan.

Aan het eind van de middag begon het bezoekuur. Mevrouw Smit was er klaar voor en keek uit naar haar man en kinderen.

Even later kwamen twee jongens al pratend binnen. Hun moeder maande hen tot stilte en wees veelzeggend naar mevrouw Quist, die lag te rusten. Even later kreeg de vrouw gelukkig zelf ook bezoek.

Noor verliet de zaal om andere patiënten te verzorgen. Intussen ging de pieper een paar keer af. Ze snelde van de ene naar de andere zaal en blies een lok uit haar gezicht, die op haar voorhoofd plakte. Dat klamme gevoel vond ze niet prettig, en ze kreeg ook dorst. Af en toe dronk ze wat water, maar ze had geen tijd om even te pauzeren. Nog even en dan zat haar dienst er gelukkig op.

Een kwartier later haastte ze zich door de gang om zo snel mogelijk naar huis te gaan. Onverwachts werd ze aangehouden door een bezoeker van rond de vijftig. Eigenlijk was ze vrij, maar ze wilde de man die zich voorstelde als een neef van mevrouw Quist niet teleurstellen. Hij bleek het aanspreekpunt van de familie te zijn.

‘Hoe is het met mijn tante?’

Noor mocht als verpleegkundige geen patiëntinformatie geven. ‘Dat moet u aan de teamleider vragen,’ legde ze uit.

‘Is de uitslag van de punctie al bekend?’ wilde hij nog weten.

‘Over enkele dagen, meneer.’

‘Dank u, ik weet genoeg,’ reageerde de man zakelijk en hij liep door.

Na de drukke middag reed Noor de parkeergarage uit en ze liet het ziekenhuis achter zich, maar in gedachten was ze nog steeds bezig met haar werk. Onderweg overviel haar het korte contact met de neef van mevrouw Quist. Ze was als verpleegkundige intensief betrokken bij zijn tante, maar ze mocht hem geen uitleg geven over haar toestand. Het gaf haar een onvoldaan gevoel, hoe meer ze erover na-

dacht. Jammer dat ze de man niet te woord kon staan, want ze wilde juist graag contact met familieleden. Daar liep ze steeds vaker tegenaan in haar functie. Ze zou meer verantwoordelijkheid willen dragen, activiteiten plannen en organiseren... Ze deed al enkele jaren dit werk op dezelfde afdeling met iedere dag hetzelfde ritme van was- sen, tempen, medicijnen uitdelen en infusen aanleggen. De rek was eruit, ze was toe aan een nieuwe uitdaging.

Noor kreeg steeds meer de kriebels om te gaan leren, maar voor welke studie zou ze gaan?

Die avond googelde ze op internet naar allerlei opleidingen, waar- bij de deeltijdopleiding Management in de Zorg er voor haar uit sprong. De informatie over de leerstof boeide haar wel. Van deze opleiding kreeg ze vast geen spijt, omdat ze met dit diploma ook hogerop kon.

Nadat ze contact had gezocht met de hogeschool en ze steeds enthousiaster werd over de opleiding van haar keuze, besloot ze zich daarvoor in te schrijven.

Toen Noor eenmaal met de studie was begonnen, brak er een drukke tijd van werken en leren aan. Al snel wist ze de onregelmatige dien- sten goed te combineren met haar studie, waarvoor ze één dag in de week naar school moest. Als ze avonddienst had, begon ze al vroeg te studeren, en had ze een nachtdienst, dan leerde ze 's middags. Wel kwam ze erachter dat ze weinig tijd voor ontspanning had, omdat de vrije uren meestal opgingen aan de studie. Aan leuke uitjes kwam ze zelden toe, maar haar sociale contacten wilde ze graag behouden. Ze hield de verjaardagen zo veel mogelijk bij, al moest ze daarvoor wel- eens woekeren met haar tijd.

Nu Noor studeerde, kwam het haar goed uit dat ze nog thuis woon- de. Ze was nog niet van plan om op zichzelf te gaan. Ze had lieve ouders die veel voor haar betekenden. Ze had een fijne jeugd van hen meegekregen en zorgeloos kunnen studeren. De band met haar vader was altijd hecht geweest en ze had heel wat fijne gesprekken met hem gevoerd. Hij was een wijze man die de dingen op een kalme

manier wist te benaderen. Omdat ze zelf weleens impulsief was, leerde ze van hem om zich daar bewuster van te zijn, maar van haar vader kon ze het hebben. Moeder was gezellig en had een zorgzaam karakter. In de huishouding hoefde Noor niet veel te doen, maar ze moest wel haar eigen kamer schoonhouden. Dat deed ze wanneer het haar uitkwam. Ze voelde zich prima thuis in een rommelige kamer en wachtte meestal op een aanval van werklust. Maar dan ging ze ook rigoureuus aan de slag.

In het begin moest ze eraan wennen dat ze op maandag school had. Haar werkrooster liet dat niet altijd toe en een op die dag ingeplande dienst ruilen met haar collega's bleek soms best lastig, waardoor ze soms maar een halve dag naar school kon gaan. Maar voor zover dat mogelijk was, reed ze elke maandag met de auto naar de hogeschool buiten de stad. Ze vond de lessen interessant, maar ook de sociale contacten waren plezierig.

In het studielokaal maakte ze al snel kennis met Marloes, die van haar leeftijd was. Meestal dronken ze in de pauze samen koffie en praatten ze wat over hun privésituatie. Op een middag had Steven, een jonge student, gevraagd of hij erbij mocht komen zitten. Noor vond het prima en vanaf die tijd zaten ze geregeld met z'n drieën aan een tafeltje. Steven bleek eerst wat gesloten. Hij luisterde graag naar de anderen. Over de studie kon hij meepraten, maar op den duur kwam Noor te weten dat hij op de administratie van een thuiszorginstelling werkte.

Noor merkte op dat Steven veel kennis had. Soms vroeg ze hem uitleg over de leerstof die ze door een niet te ruilen dienst had gemist. Op een maandag in de pauze bracht ze het probleem ter sprake, waarop Steven haar zijn hulp aanbood.

Noor haakte daar direct op in, omdat er bij economie een moeilijk onderwerp was behandeld. Ze stelde voor om een avondje te plannen ergens in een restaurant. Steven had direct zijn agenda gepakt en een datum geprikt. Hij wist wel een leuke gelegenheid in de stad en zou er een tafel regelen.

Op de afgesproken avond ging Noor op weg naar het restaurant waar Steven had gereserveerd. Ze kwam terecht in een smalle straat in de binnenstad en zocht er naar het nummer dat hij opgegeven had.

Even later stond ze voor een historisch pandje. Het eethuis zag er door de oude gevel en de ramen knus uit. Toen Noor op de afgesproken tijd binnenstapte, zat Steven al op haar te wachten. Aan een tafeltje langs het raam nam ze tegenover hem plaats. Ze bekeek de wandkasten die tot het plafond gevuld waren met boeken. Er hing een gezellige sfeer, waar ze het vanavond wel uit zou houden.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Steven.

‘Echt iets voor boekenwormen, het past wel bij jou.’

Voordat ze aan de studie begonnen, aten ze eerst nog een hapje. Noor vermaakte zich met de voorbijgangers in de smalle straat. Er liep een groepje mensen voorbij die vast een avondje uitgingen. Even later fietsten een paar jongelui lawaaierig langs, aan de overkant zocht een zwerver in een afvalbak naar iets eetbaars.

Ondertussen vroeg Steven terloops naar haar familie.

‘Ik ben de middelste van drie zussen,’ antwoordde Noor. ‘Mijn oudste zus gaat binnenkort trouwen, de jongste studeert en woont op kamers. Mijn vader is bedrijfsleider van een parfumerie, mijn oudste zus werkt daar ook.’

‘Oké, heb jij niets met de zaak?’

‘Ik had er een bijbaantje toen ik studeerde. Verkopen vond ik leuk en vooral boeiend. Mensen helpen met verschillende karakters, je geeft advies en je maakt eens een praatje.’

‘Waarom ben je geen verkoopster geworden? Daar lijkt je mij geknipt voor.’

‘Ik wilde liever in de verpleging, voor de zieken betekende je iets.’

‘Dat past inderdaad nog beter bij je,’ vond Steven.

‘Heb jij ook zussen?’ vroeg Noor op haar beurt.

‘Helaas niet,’ grijnsde Steven. ‘Wel een jongere broer die bij mijn ouders woont. Vanaf mijn vijftiende jaar woon ik op mezelf. Ik kocht toen een appartementje voor een redelijke prijs.’ Hij vertelde dat hij zich thuis voelde in het dorp net buiten de stad. Bijna ieder-

een kende elkaar, de sociale betrokkenheid was groot. Soms maakte hij een praatje, maar daar hield hij het liever bij.

Noor begreep dat hij op zichzelf was. Toch leerde ze hem onder het eten ook van een andere kant kennen. Ze vond hem altijd al sympathiek, en onderhoudend bleek hij ook.

Na het eten pakte Noor het studieboek en kwam ze met haar vragen voor de dag. Steven nam er pen en papier bij en legde het op een duidelijke manier uit. Ze was blij dat ze het snapte, vooral nu er binnenkort een toets kwam.

Nadat ze nog wat gedronken hadden, stond Noor op. ‘Nu moet ik echt gaan. Ik heb morgen een vroege dienst.’

‘Oké, ik breng je naar de auto,’ bood Steven aan.

Even later liepen ze door de smalle straten die schaars werden verlicht door oude straatlantaarns. Steven wees naar de gevels die donker afstaken tegen de heldere lucht.

Noor knikte. ‘Bij avond is de stad ook mooi.’

Steven had dus ook gevoel voor cultuur.

Na enkele minuten stonden ze voor de parkeergarage en namen ze afscheid.

‘Bedankt voor je hulp, Steven.’

‘Graag gedaan,’ zei hij. ‘Als je ergens mee zit, hoor ik het wel.’

Enkele weken later merkte Noor iets aan Stevens houding tegenover haar. Hij was niet meer zo ongedwongen, ze vond hem anders dan anders. Het leek of hij meer aandacht aan haar besteedde en aan haar privéleven. Het was Marloes ook opgevallen en volgens haar was Steven vast verliefd.

Noor vond het geen prettig idee, omdat ze hem alleen maar aardig vond. Het beïnvloedde haar spontaniteit en op den duur kon ze zichzelf niet meer zijn.

Steven had blijkbaar niet in de gaten dat ze zich afstandelijker gedroeg. Soms dacht Noor dat hij iets met haar van plan was.

De volgende maandag kwam haar vermoeden uit. Toen ze aan het eind van de middag de school uit liep, zag ze hem op de parkeer-

plaats bij de auto staan. Wachtte hij op haar of op iemand anders?

Toen ze hem groetend voorbijliep, hield hij haar aan.

‘Ha Noor, heb je even tijd?’

‘Even dan,’ stemde ze onwillig toe.

‘Je hebt vast wel iets aan me gemerkt,’ vervolgde Steven aarzelend en hij streek onzeker over zijn kuif.

Noor wilde niet zeggen dat het haar opgevallen was en haalde weifelend haar schouders op. Ze had geen zin in een moeilijk gesprek, zeker niet op dit tijdstip. Ze had een vermoeiende dag achter de rug na de behandeling van de pittige leerstof. Ze had Steven alleen maar vragend aangekeken.

‘Wil je zaterdagavond met me uit?’

Noor wist even niet wat ze hiermee aan moest. Tegen een gezellig avondje zou ze ja gezegd hebben, maar hier zat waarschijnlijk meer achter. Ze had een drukke baan plus een studie. Een relatie leefde nog niet zo voor haar, maar ze wilde Steven ook niet kwetsen.

Op zijn gemak leunde hij tegen de auto en hij keek haar glimlachend aan. Misschien verwachtte hij een positieve reactie, maar Noor moest hem iets anders zeggen.

‘Ik wil liever gewoon met je omgaan,’ wimpelde ze zijn voorstel voorzichtig af.

Ze zag aan zijn gezicht dat het hem tegenviel. Noor vond het een vervelende situatie, maar ze kon niet anders.

‘Dan weet ik genoeg.’ Steven stapte snel in en zonder op of om te kijken was hij de parkeerplaats af gereden.

Noor stond te trillen op haar benen. Ze zocht haar auto op en reed zo snel mogelijk naar huis. Ze hoopte dat dit geen gevolgen zou hebben voor hun relatie op de opleiding. Toen ze er thuis over nadacht, voelde ze zich weer rustig, omdat ze Steven eerlijk had behandeld.

Op de maandag daarna zag ze er toch wel tegen op om hem te ontmoeten. Achteraf was het meegevallen. Hij praatte nergens meer over en gedroeg zich weer normaal tot aan het eind van de opleiding.

Na het eindexamen was ze Steven nog een keer in de stad tegengekomen. Hij informeerde belangstellend of ze al ergens gesollici-

teerd had. Noor had het prettig gevonden om even met hem te praten en ze merkte dat dat wederzijds was. Maar voor een relatie was er van haar kant meer nodig.

Hanny van de Steeg-Stolk

De Regenboog

Noor van Wenen werkt met veel plezier in het streekziekenhuis, maar ze wil meer. Daarom besluit ze aan een vervolgstudie te beginnen. Als ze die na jaren hard werken heeft afgerond, wordt ze afdelingshoofd in verpleeghuis De Regenboog. Daar ontmoet ze Frank Pors, een aantrekkelijke jongeman. Ze krijgen een relatie en Noors geluk lijkt compleet. Maar dan leert ze hem, en daardoor ook zichzelf, steeds beter kennen...

Hanny van de Steeg-Stolk schrijft frisse familieromans voor jongvolwassenen, hun zussen en moeders. Ze weet haar personages goed neer te zetten. Naast haar romans schrijft de auteur ook jeugdboeken, waarvoor ze eerder de Eigenwijsprijs ontving.

CITERREEKS

ISBN 978 94 0190 400 1 NUR 344

9 789401 904001

www.citerreeks.nl